

Rajtunk múlik – rendhagyó köszöntő

Kedves Halasiak! Barátaim!

Úgy illene, hogy a szokásnak megfelelően derűvel, vidámsággal köszöntsem Önöket, ígérjem meg, hogy egy gondtalan, reménytelül új esztendőnek nézünk elébe.

Ha így tennék, elhinnék-e, hogy minden rendben van?

Mindenki tudja, hogy bajban vagyunk, de mintha igazán nem hinnék el még most sem. Panaszodunk, szidjuk a kormányt és az ellenzéket, szidjuk az oroszokat és a románokat, azután szidjuk a kormányt, mert szidja az oroszokat és a románokat. Egyre kevesebb önértéssel hódolunk be a Nyugatnak, mint manna, várjuk a segítséget, csak arra nem gondolunk, hogy mi mikor vinnénk a kevéske pénzünket, mondjuk Albániába?

Vállalatok, intézmények dolgozói dühöngenek, hogy a „nyakukon” maradtak a régi káder-vezetők, csak azt felejtik el, hogy ők választották őket. Etikátlan vezetői magatartásnál menetrendszerűen jön a hivatkozás a törvényekre és a jogállamiságra. Ritka a felelősségvállalás, mások a hibásak, sok a magyarázkodás, a kishitűség, kevés az önbizalom. Ha a szemünkbe mondanak valamit, azonnal megsértődünk, bizonyítékokat követelünk, noha tudjuk, hogy igaz.

Még mindig nem hiszünk el, ha így folytatjuk, senki nem tud és nem is akar segíteni. Vigyázzunk! Már nem létezik az atyáskodó állam, akire minden felelősséget és kudarcot át lehet hárítani. Az sem igaz, hogy mindig csak másokat érhet baleset. Ha segítséget várunk Nyugattól, akkor azt is tudomásul kell vennünk, hogy először magunkkal szemben kell sokkal igényesebbnek lennünk. Meg kell tanulnunk, hogy az egyszer kimondott igen kötelez, utána semmiféle kifogásnak nincs helye. Európa tapasztalatból tudja, hogy a magyarok mindent kitűnően meg tudnak magyarázni, csak éppen nem érdekli, mint ahogyan az sem, hogy negyven évig milyen károkat okozott itt a kommunizmus.

Álljunk a saját lábunkra és vegyük komolyan magunkat. A lehetőség végre adott. Élünk az ellenőrzés és a beleszólás jogával, követeljük meg magunktól és másoktól is az eredményes munkát.

Hogyan állunk itt Halason? Attól függ, honnan nézzük. Ha szigorúan a város anyagi helyzetét tekintjük, a kormány és az önkormányzatok viszonyát azt ami a legújabb törvényekből következik, akkor katasztrófális, az eddigi módszerekkel nem kezelhető. Ha élni tudunk a magunk teremtette új lehetőségekkel, ha számíthatunk a város és a polgár kölcsönös segítségére, akkor, ha nem is könnyen, de meg tudjuk nyerni ezt a meccset.

Ma még biztosabb vagyok abban, mint 3-4 hónappal ezelőtt, hogy programunk alapállása helyes. Számítottunk a dolgok ilyen szerencsétlen alakulására (elképzelés nélküli kormányzás, vontatott törvényhozás, önkormányzat ellenes, sarcoló politika, a pártok egyensúly-vesztése, kedvezőtlen külkapcsolatok), ezért hiszem, hogy nincs más választásunk, mint függetleníteni magunkat az országos pártarcoktól, egységes önkormányzatként fellépni jogaink és önállóságunk védelmében a kormánnyal, szerveivel, a monopóliumokkal szemben. Annaira fogjuk szeretni a kormányt, amennyire az szereti az önkormányzatokat.

A hivatal eredményes működésében hozzá kell fogunk annak átszervezéséhez, nem várhatunk tovább a kereteket biztosító törvények meghozatalára. Ki kell adnunk a költségvetésünket, pedig még azt sem tudjuk, hogy a kormány mit és milyen mértékig fog finanszírozni. Hozzá kell fogni a privatizációs elképzelésekhez de nem tudjuk, hogy mit tekinthetünk tulajdonunknak és mibe van beleszólásunk. Az országos költségvetés elképesztő összeggel növelte az államigazgatási és honvédelmi kiadásokat. A kormány ezek fedezetét nyilván csak az önkormányzatok rovására tudja előteremteni. Teljes a bizonytalanság, kormányzati elképzelések, kitérés pontok még a távolban sem látszanak. Ehhez képest kell nekünk itt mást, jobbat, újat csinálni.

Mit kell tehát tennünk?

Az első és legfontosabb: bízzunk önmagunkban, ne várjuk, hogy problémáinkat mások oldják meg, mert nem fogják. Ne nyögjünk együtt a többiekkel, mert nem igaz, hogy csak a ránk szakadó terhek elviselésére vagyunk kárhoztatva.

Ebből fakad a következő: Ha esik, nem zuhog okvetlenül. A baj ritkán akkora, mint amilyennek első pillanatban látszik. Tudom, hogy van ok a panaszra, de nem lenne jó, ha felvennénk egy ingerült panaszkodó életformát.

Nincs okunk ünnepelni, bár egy kis csendes örömet akár érezhetnénk is. Véget ért egy már sokszor elátkozott rendszer, melynek következményeit még sokáig fogjuk ugyan viselni, de az már biztos, hogy lassan gyógyulunk. Hosszadalmas lesz, talán nem is kapjuk mindig a megfelelő „kezelést”, de sajnos, a vargabetűk elkerülhetetlenek.

Amit soha nem hittünk el, az is bekövetkezett. Mára sikerült „oroszlanítani” magunkat. Ha nem is túlozhatjuk el ennek jelentőségét, azért az mégsem rossz, ha nem tapos az ország nyakát egy idegen, megszálló hadsereg.

Szabadok vagyunk, bár nem hiányzott a szabadsággal egyidőben – és nem annak következményeként! – ránk szakadó válság.

Éljünk megszerzett jogainkkal! Soha ne feledjük el, hogy van jogunk számonkérni, jogunk van a saját érdekeink védelméhez. Ahogyan mi a város érdekeiért dacolunk a kormánnyal, szerveivel, úgy kérem ezt Önöktől is: Csak addig bízzanak bennünk, amíg az Önök érdekeit képviseljük. Azért választották meg a képviselőket, azért van Polgármesteri Hivatal, hogy segítsenek az Önök gondjain. Egyet kérek: először mindig mondják el, hogy kívánnak Önök segíteni magukon. Ne csak segítségért jöjjenek, várjuk ötleteiket, tanácsaikat is.

Meg kell valósítani azt a közteher-viselést, amiről mindig csak beszéltek. Valóban elvárható, ha már ilyen helyzetben vagyunk, hogy „húzzon” mindenki erejéhez mérten. Akik az elmúlt rendszer hasznélvezői voltak (nemcsak a volt kommunista vezetők) úgy illenék, hogy most az áldozatokból is többet vállaljanak. Most itt az alkalom: bebizonyíthatják, hogy őket is güzsba kötötték, ők is várták már, hogy hitet tehessenek egy valódi társadalmi szolidaritás mellett.

Bizalomért bízalmat! Mindaddig, amíg ezt el nem jászotta valaki. Legyen érvényes ez a hozzáállás egymás közötti kapcsolatunkra. Hívjuk elő azt a mindnyájunkban meglevő tulajdonságot, melytől negyven évig annyira féltünk, amit úgy neveznek: szolidaritás. Ha valami rossz ér valakit, ne essen kétségbe. Ha nem mond le saját sorsának alakításáról, egy város áll mellette. Vállaljuk felelősségünket! A dolgokat nemcsak mások rontják el. Így lesz önbecsülésünk, önbizalmunk – és rá fogunk jönni: semmi sem kilátástalan. Minden nehézségen úrrá tudunk lenni, ha akarjuk.

Sokan elmondták már, hogy a csoda, amire várunk, bennünk van. Ez a másokkal szolidáris, magában bízó, szabadságot és függetlenséget védő polgár, aki nem hajlandó hajbökölteni sem a helyi, sem országos „tekintélyek” előtt. Aki nem tűri el többé a kiskirálykodást, tudatában van saját jogainak, fontosságának és korlátainak, az általa átruházott hatalmat semmiképpen sem kezeli hitbizományként. Aki nemcsak másokkal, de saját magával szemben is igényes. Aki a savanyú beletörődés helyett a kételkedő reményt, a mankón bicézés helyett a saját lábát választja, mert soha nem mond le a választás lehetőségéről.

Tudja, hogy van értelme, sőt időnként kötelező a széllel szemben is járnai a saját és mások igazának védelméért.

Keressük a hosszabb távú, most még talán újszerű és kockázatosnak tűnő megoldásokat. A világ mindenképpen változni fog, ha mi nem változunk, akkor is. Ez esetben viszont vesztesékes leszünk.

Keves az időnk, gyorsan kell magunkat nyерő pozícióba hozni. Sikerről fog. A legtöbb dolog bízalom és elhatározás kérdése.

Ehhez kívánok mindenkinek hitet, erőt, jókedvet egy, a reményeim szerint békésebb, boldogabb új esztendőben.

Tóth Zoltán polgármester

Megnyílt az új halasi termálfürdő

A szívbeteg-klub egészséges dobbanásai

December 21-ére elkészült az új halasi termálfürdő. A tágas csarnokban szemet-gyönyörködtető látvány a három feszített tükrű fürdőmedence. A csarnok szélén pálmák, virágok, az előtérben jól felszerelt büfé, asztalok, székek. A ruhatárból nyílnak az öltözők és a hosszú folyosó, melyben hatalmas tükrök és hajszárító gépek várják a vendégeket. Minden új, minden csillog.

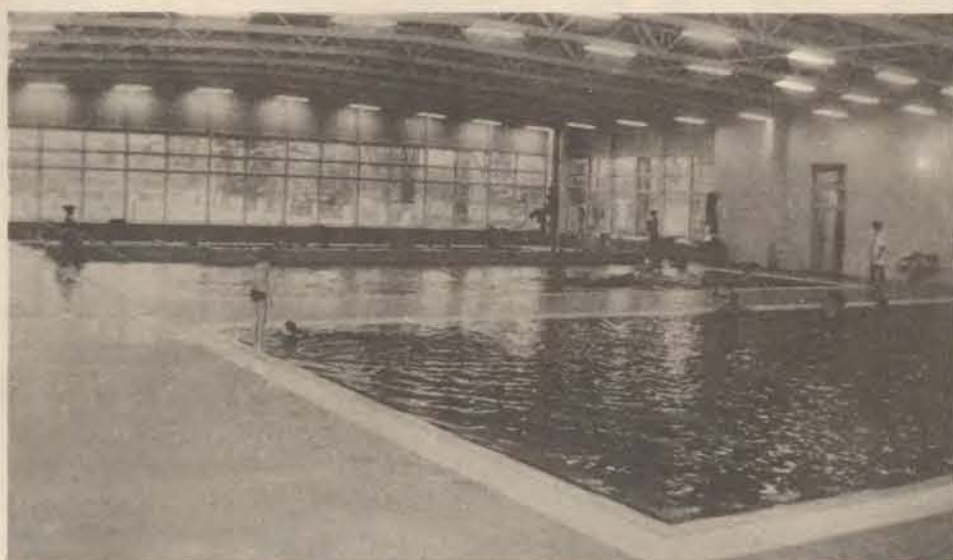
A műszaki átadás után megkértük Nemere Péter igazgatót, hogy néhány szóval ismeresse az új létesítményt.

– Ebben a fürdőben benne van – mondotta az igazgató – sok évnek a fürdőüzemeltetési és víztisztítás-technológiai tapasztalata. A technikában sok üzemeltetési alternatíva van beépítve, amelyek közül-még a legjobbat meg kell találnunk. Most a próbauzem időszakában, amely ez év végéig tart, szeretnénk megállapítani a víz optimális hőmérsékletét, a csarnok levegőjének, páratartalmának az optimális viszonyait. A próbauzemelés alatt ezért a fürdés ingyenes minden vendég számára.

– Hogyan szabályozzák a klimatikus viszonyokat?

– Ehhez rendelkezésre áll a padlófűtés, amely a termálvízzel történik. Ez egyben az ülepádok fűtését is jelenti az északi oldalon az ablaksor mentén. Az ablakok páramentesítése meleg levegő befúvásával történik. Ha a csarnokban nagy a meleg, vagy túl magas a páratartalom, a tetőre helyezett ventilátorokkal tisztítjuk ki a légteret.

– Mi a három medence víz-

Az új fürdőcsarnok.

ellátásának a módszere?

– Az ülepádokkal ellátott első medence állandóan friss gyógyvizet kap. A mellette lévő úszó-medence és az úszásoktatást szolgáló kisebb mélységű medence ugyan-csak hévízzel van töltve, de az a forgatás során lehül.

Az előírt vízpótlás és a hőpótlás termálvízzel történik. Nyáron, amikor a víz nem hűl le eléggé, akkor hideg ivóvizet keverünk hozzá. A vízforgató egyébként az ötvenméteres szabad-medence vízforgatását is elvégzi, azért olyan tiszta állandóan a strandmedence is.

– Milyen vízhőmérsékleteket terveznek?

– elképzelésünk az, hogy a termálvízes, ülepádos meden-

cébe 36–38 fokban, a másik két medencébe pedig 28–30 fokban lesz.

– Milyen belépődíjak lesznek?

– A felnőtt belépő 50 forint, a 10 alkalomra szóló felnőtt bérlet pedig 400 forint lesz. Ugyanez a nyugdíjasoknak, katonáknak és diákoknak 35 forint, illetve 250 forint. Azoknak, akik munka előtt, vagy után akarnak úszni egy kicsit, két órára szóló belépőt adunk 6–8-ig, 19–21-ig 35 forintért, vagy ugyanezt bérleti 10 alkalomra 250 forintért. Újdonságként bevezettünk egy bérlet-szerződési formát az iskolák részére. Ez arra szolgál, hogy a tornaórák keretében úszás-oktatást tarthatnak nálunk az

iskolák. A téli időszakban a tornaórák közül tízet úszásoktatásra használhatnak fel. Ehhez minden diák kap egy 10 alkalomra szóló bérletjegyet. Ilyenkor a medencét mások nem használhatják, csak az igénybevevő iskola. Mi a Vízmű Vállalat autóbusszával a gyerekeket elhozzuk időre az iskolából és visszavisszük órákezdesre az iskolába. Ez személynként a 10 alkalomra egy 500 forintos bérletet jelent.

– Milyen a termálfürdő nyitvatartása?

– Reggel 6 órától este 9 óráig tartunk nyitva. Hétfőn szünnap, azonban ilyenkor fogadjuk főleg az iskolásokat.

Lévay Kálmán

Lapunk kezdetől fogva figyelemmel kíséri a Szívbeteg-klub elismerésre méltó eredményeit, a súlyos betegségeket átélt emberek egyfajta egészségvédő közösségbe való kapcsolódását. Tudósításainkban mindig az elismerés hangján szözlünk a klubról és dr. Hajdu László főorvos, klubvezető lelkes munkájáról, akinek ötlete alapján jött létre ez a közösség. Jömagam is tudtam, hiszen tapasztaltam, hogy a betegek általában nem jellemző jó hangulatban tartják foglalkozásaikat. Am ami a klub mostani évzáró bankettjén történt, az mégis meglepett. Az infarktuson, súlyos szívűtűtéteken átesett betegek Ábrahám János vezetésével zenekart alakítottak, és olyan lelkesedéssel húzták, hogy még a szívbilientyűvel műtött, szívrítmusszabályozóval ellátott kisszállási Dobó András is táncra perdült. Tánc, nótá, tréfa, jókedv...

A mindenki számára felejthetetlen este a KAG Farmer Leányvállalata jóvoltából valósulhatott meg. A farmeresek látták ugyanis vendégül az immár 90 főt számláló klub tagjait. A figyelmes vendéglátók, élükön Ferenczi Imre igazgatóval, hangulatos környezetben, szépen terített asztaloknál egy nagyszerű vacsorával kedveskedtek a klubtagoknak.

A klub éves tevékenységét dr.

Hajdu László főorvos foglalta össze. Többi között elmondta, hogy mozgalmass, eseménydús évet hagytak maguk mögött. Sok gyalogtúrával egybekötött kirándulást szerveztek. Így például eljutottak Pécsre (múzeum látogatás, hangverseny, a Dzsámiba), Majsára (vadászpark, strand), Bajára (sétahajózás a Dunán), Kecskemétre (színházlátogatás: Mosoly ország) és a környéken is (Pirto, Kunfehértó) remek túrákat tettek.

– Ezeknek az embereknek talán az összes kapcsolódási lehetőséget ezek a foglalkozások jelentik – summázta a főorvos. – A betegség, mint folyamat több fázisból áll, de az egyik legfontosabb: visszatérés az életbe. Mi, ebben a pénzüke világban, valamit tudunk tenni azért, hogy a súlyos kríziseket átéltek emberek ne érezzék magukat feleslegesnek.

Hazafelé menet azon tűnődtem, mikor érjük meg, hogy egy ilyen klubot felkaroljon a társadalom? Ne pedig holmi „könyöradományokra” kelljen támaszkodniuk, vagy az amúgy is sorscsapott emberek től tagdíjat szedni.

Tudom, ez nem megy egyik napról a másikra, de addig is figyeljünk erre a jó kezdeményezésre. Ne engedjük, hogy a halasi csodát a pénztelenség vige zátonyra.

Ferencz János

A tavalyi évben sok volt a döccenő. Elakadásaink ellenére a kilátásaink – főként a túloldaltól – rendkívül kedvezővé váltak.

Olyannyira, hogy még az ideiglenes köztársasági elnököt is kíváncsivá tették és ellátogatott városunkba.

○
Mi lesz itt?! – zengett mindenütt.

○
Hát mi baj lenne?
Amíg az új kenyérgyártól ropogós vekni kerül az asztalra.

Így láttam az 1990-es esztendőt

Láthatta, hogy biztos lábakon állunk.

○
És lendületesen haladunk a rózsaszín jövőbe.

Az AFÉSZ gyorsbűféjében frissen csapolt sör a kriglibe.

No meg a Szergej is az utolsó szolgálatot adja – itt.

1990. a meglepetések éve volt. Új formák tűntek fel a halasi szüreten.

Többek között választottunk egy 27 tagú önkormányzati képviselőtestületet. 1990. a választások éve volt.

Kép és szöveg: Ferincz János

A Sóstón is volt miben gyönyörködni.

Mindenek után csak megfontoltan ugorjunk a jövőbe.

Már csak miattuk is!

A II. VILÁGHÁBORÚ KISKUNHALASI ÁLDOZATAINAK NÉVSORA

Ambrus Lajos, Andre-
ánszky Zoltán, Andóczy Ba-
logh József, Áncsa-Molnár
Géza, Albrecht István, Olvas-
hatatlan előnév Alekszandr
Antonov.

Ábrachám Balázs, Ábrahám Sándor, Ábrahám Sándor, Dr. Ádám Dezső, Ádám Mátyás, Adler Ignác, Ágoston Károlyné, Árvai János.

Babenyecz Cs. Ferenc, Babenyecz László, Babenyecz Kálmán, Babó Imre, Babós József, Bacsó Sándor, Bajnai Mihályné szül. Kovács Jolán, Bakos Béla, Bakos János, Bakos József, Balla István, Balázs István, Dr. Balázs József, Dr. Balogh Iván, Balogh János, Balog Kálmán, Banga József, Banga Lajos, ifj. Banga Sándor, Bankós István, Baranyi József, Baranyi József, Barát Géza, Barta András, Barta Matild, Barth Zoltán, Bata József, Bálint Antal, Bálint Ferenc, Bán György, Bánóczy Gyula, Bánkovics János, Bánóczy István Lajos, Bánóczy Mihály, Báth János, Bárány István, Beck Bandi, Beck Gyuláné, Becze Károly, Becze Sándor, Becskey Sándor, Beke Pál, Benedik Mátyás Béla, Benke M. József, Benkovszky József, Benkovszky Józsefné sz. Sztopanovai Anna, Berger Andor, Berger Andorné, Berger Ignácné, Berger Izabella, Berger Lacika, Berger Lajos, Bergl Albertné, Bergl István, Bergl Mórné, Bédi Imre, Bédi Sándor, Bérczes Imre, Blauenthal Aronné, Bleier Mór, Bleier Mórné, Bodicsi Sándor, Boglár Károly, Bohann Hiss, Bor László, Bóra Balázs, Borbás József, Borbás Lajos, Boguly Mária, Borsos János, Borsos Tibor, Bögyös István, Börcsök Ernő, Brach Ezékiel, Braun József, Brauer István, Brauer Sándor, Brauer Sándorné, Brecska Benő, Breiner Miklós, Breier Miklós, Bruzsák Ferenc, Bucci Gábor, Bucci Gábor, Bugyi Ferenc, Bujdár Ferenc, Bus Sándor, Bus Jánosné sz. Gottlieb Eszer, Buzás Pál, Buza Sándor, Buzás Pál, Büchler Antal.

Csabokó Kálmán, Csauth Ádám, Csatári Sándor, Csák István, id. Csányi Iván, Császár Antal, Császár János, Császár József, Csefregi Benő Imre, Cseh János, Cseri Károly, Cseri László, Cserkő Illés, Cserkő József, Cserkő József, Csik Lajos, Csik Lajos, Csizma Antal, Csizmadia János, Csoka Vilmos, Csomor József Antal, Csontos Sándor József, Csorba András, Csorba Miklós, Csorba Miklós Károly, Csóri Sándor, Csörgös Ferenc, Csörgös Ferenc, Csucs Imre, Csucs István, Csuka János.

Czékus János, Czékus Mihály, Cziboly András, Czibolya László, Czinege Péter István, Czukor Regina, Czunterstein Endre.

Daczi Károly, Dancs Pál,
Darányi Benőné Papp Emi-
lia, Darányi Imre, Darányi
József, Darányi Sándor, Dá-
vid Imre, Delila Benő József,
Dautsc István, Dénes István,
Dénes Pál, Diamant Samu-
né, Dicső Lajos, Dobora Józ-
sef, Dobó Benő, Dohonyi Fe-
renc, Dózsa Dezső Zoltán,
Dózsa Móríc, Dömötör Sándor,
Dudás Mihály, Dvorszki
Béla.

Eidmann József, Eke György,
Elek János, Elekes János, Elő
Balázs, Engel Jakabné, Engel
Lacika, Engel Tivadarné, Erdélyi
János, Erdős Elek, Erdős Ele-
kné, Erdős Tibor, Éliás János.

Faddi Imréné sz. Ocsókó Eszter, Faddi István, Faddi Máté, Fajszí Lajos, Faldum Józsefné sz. Arnold Veronika, Fankár Péter, Farkas István, Farkas Dezső, Farkas Dezső, Farkas Kálmán, ifj. Farkas Kálmán, Farkas Mihály, Farkas Mihály, Farkas Mihály, Fábian István, Fábian Mihály, Fábian Sándor, Fehér István, Fejes József, Fekete József, özv. Fekete Lajosné, Fehérvári József, Felter Géza, Ferró Margit, Feror Margit, Fetter Mária, Figura István, Figura Lajos, Figura Pál, Fisch Ágika, Fisch Endre, Fisch Salamon, Fisch Salamonné, Fischer Sándor, Fleischl Samu, Fodor Dezső, Fodor Dezsőné, Fodor Józsefné, Fodor Lajos, Fodor Sándor, Fodor Zsuzsa, Fonyódy Gyula, Forgó János, Forgács László, Forgó Lajos, Földvári Károly, Dr. Frankl Áron, Frankl Áronné sz. Hollender Borbála, Frankl Ida, Frankman Péter, Fried Benő, Fried Dániel, Fried Dánielné, Fried Pistike, Fried Lacika, Fried Salamon, Frommer Ilés, Frommer Illés, Frommer Samu, Frommer Samuné, Futó István, Fürtön Géza, Fuchs Etelka, Fuchs Mátyás, Fülöp Lukács.

Gaál Rezső, Garas Pál, Garas Péter Pál, Gazdag Elek, Gál Károly Balázs, Gál Lajos, Gál Mihály, Gárgyán Antal, Gárgyán Imre, Gáspár Bertalan, Gáspár János, Geller István, Gera József, Gerner Ferencné sz. Baiszta Margit, Gesmai Kálmári, Gémesi Géza, Glüch Judáné, Glück Rózi, Glückner Sándor, Glückner Sándorné sz. Henduska Erzsébet, Goldstein Dezső, Goldstein Henrik, Goldstein Jenő, Gorács István, Góth Ottóné, Gömböcz Imre, Gömböcz János, Götz Imre, Götz Imre, Götz Ottóné Szentmiklósi Erzsébet, Götz Sándor, Gömöri Dezső, Gömöri Dezsőné, Gömöri Lili, Gömöri Mária, Grosz Adolf, Grosz Adolfné, Grosz Antal, Grósz Béla, Dr. Grosz Dénes, Dr. Grosz József, Grosz László, Grosz Miklósné, Dr. Grosz Mór, Grosz Pál, Grosz Henrik, Grosz Simonné, Grünwald Ernő, Grünwald Ernőné, Grünwald Emil, Grünwald Gyula, Grünwald Jenő, Grünwald Márton, Grünwald Simon, Guruly Ferencné, Gusztos László, Gusztos László, Gusztos László, Guttman Imre, Guttman Imréné, Guttman Márta, Dr. Guttman Sándor, Guzsvenc Péter, Grünwald Vilma, Grünwald Vilmosné.

Gyarmati Erzsébet, Gyenizse Antal, Gyenizse Imre, Gyenizse Lajos, Gyenizse László, Gyenizse Sándor, Gyevi Antal, Gyórfi Ferenc.

Hajdenár József, Hajovszky Lajos, Hajnovszky Lajos, Halász Gyula, Halász Lajos, Harkai Lajos, Harmóczy Károly, Hartai István, Dr. Halász Darabos György, Hauschka József, Heisler Samuné, Helinger János, Hegedűs Sándor, Hegyi Benő, Hellinger Mátyás, Herédi Szabó Ferenc, Herich Ferenc, Hirs Jónás, Herskovics Ágnes, Hermann Ferenc, Hermán Ferenc, Hetényi Ernő, Hinger Gyula, Dr. Hirschler Elek, Hoffmann Károly, Hofmeister Géza, Hofmeister Gézané, özv. Hollender Adolfné sz. Weisz Hermína, Hollender Gyula, Dr. Hollender János, Horgosi László, Horti József, Horti János, ifj. Horti József, Horváth Ferencné

Halottainknak méltó emléket kívánunk állítani Kis-kunhalason a Hősök terén.

Az elmúlt évek során több mint ezer odaveszett személy nevét ismertük meg, az akkori közigazgatási területről, nevezetesen: Kiskunhalas, Kunfehértó, Balotaszállás, Harkakötöny, Bodoglár, Pirtó, Imrehegy.

A névsort pontosítás végett közreadjuk. Aki az emlékmű megvalósítását támogatni kívánja, a Szilády Á. u. 4-ben (Pf.: 189 – Telefon: 77/21-852) befizetési csekken megteheti. (Számlaszám: OKHB 256-88889 256-0024. Városvédő Egyesület.)

A névsor teljesebbé tétele érdekében kérjük, hogy közöljék azok adatait, akik nem szerepelnek a kimutatásban a Halasi Tükör szerkesztőségében, Rácz-Fodor Mihály Városvédő Egyesület elnökénél (DÉ-MÁSZ), vagy Vass Lajos adatgyűjtőnél (Viola utca 2.).

Tóth Zoltán
polgármester

sz. Dömötör Erzsébet, Horváth Gyula, Horváth Gyuláné, Horváth Imre, Horváth János István, Horváth János, Horváth József, Horváth József, Horváth József, Horváth Kálmán, Horváth Móric Imre, Horváth Pál, Horváth Péter Pál, Horváth Pál, Horváth Pál Lajos, Horváth Sándor, Hugyák Dezső, Hugyecz Ferenc, Huszár Ella, Huszár Henrik, Huszár Margit, Huth Lóriné.
Imgrund Pál, Ivity Mátyás.

Jakab István, Jakab Antal, id.
Jakab Sándor, ifj. Jakab Sándor
legifjabb Jakab Sándor, Jakela
István, Janó Ferenc, Jámbor
Dezső, Jámbor Márton, Jójárt
Simon, Józsa Gábor, József
Márkus, Jozsvai Béla, Juhász
Lajos, Jung József.

Kabács Andrásné Schünlein Ilona, Kajdi Ferenc, Kalló Mihály, Dr. Kallós Ernő, Kallós Ferenc, Kanalas Mihály, Kardos Imre, Kardos Illés, Dr. Kardos Jakabné, Kardos Sándor, Kardos Sándor, Karip Imre, Kaszap Lajos, Kaszap László, Kasznavölgyi János, Katanics Vendel, Katonai Gyula, Katz Henrik, Katz Márta, Katz Simon, Kazinczi Imre, Kántor Károly, Kántor Lajos, Kecs-kés Sándor, Kelemen György, Kelemen Lajos, Kellner Aranka, Kellner Otília, Keresztes Imre, Keresztury Benő, Kereszturi Ist-vánné, Kereszturi Lajos, Kereszt-
turi Péter, Kertész Farkas Imre, Kinsztler Sándor, Király Benő, Király Gy. Benő, Király Mihály, Király Mihály, Király Sándor, Király Sándor, B. Kiss Benő, Kiss Czankó Imre, Kiss Károly, Kiss Sándor, Kiss Mátyás, Kis Mihály, Kiss Faragó Gyula, Knetik Jenő, Kránicz János, Kóczán Kornél, Koczor Ferenc, Kocsis Ferenc, Kocsis János, Kocsi Sándor, Koczor Ferenc, Kódé Ferenc, Kohn Ferenc, Kohn Ferencné, Kohn Flórián, özv. Konh Flóriánné sz. Bleier Amália, Kohn Sándor, Kohn Sebestyénne, Kollár János, Kollár Károly, Kollár Pál, Kolompár János, Kolompár La-jos, Kolozsvári Imre, Kolozsvár, Kiss László, Koltai Anikó, Koltai Ernő, Koltai György, Komáromi József, Komlós Imre, Komlós Lajos, Komlós Mihály, Kom-mányos János, Kónya Vince, Kordás János, Korsós Antal, Kó-szó Károly, Koszter Ádám, Kovács B. Adorján László, Kovács Balázs, Sz. Kovács Béla, Kovács József, Kovács Kálmán, Kovács Lipót, Kovács Cz. László, Kovács M. Zoltán, Kovács Sándor, Kovács Vodér Imre, Kovács Zoltán, Kozma Mária, Kö-kényesdi Pap Bata, Kőházi Imre, Königsberg József, Königsberg Károly, Königsberg Károlyné

ajós
újtő

Koplányi Kálmán, Kőrösi Pál,
Krammer József, Krausz József,
Krausz Józsefné sz. Szekulesz
Ilona, Krausz György, Krausz Si-
mon, Krausz Simonné, Kránitz
János, Kőszegi Lajos, Kucsra
János, Kudlimann József, Kul-
csár Imre, Kun István, Kurgys
József, Kurucsai János, Kuti Ju-
liska, Kuti Samu, Kuti Samuné.

Lajkó, Rózsám, Ruti Samu-
Lajkó Dezső, Lajkó Dezső,
Lajkó István, Lajtai János, Lak
Benő, Lakos Károly, Lakos Pál,
Langermann Ferenc, Lakatos
Imre, Lakos Károly, Lange-
mann József, Langermann Józ-
sefné, Langermann Juliska,
Langermann Zsigmond, Laufer
Éva, Laufer Henrik, Laufer Hen-
rikné, László Ferenc, László Gá-
bor, Lászlófi István, Lászlófi
Iván, Lázár István, Lebovits Edit,
Lebovits Ernő, Lebovits Imre,
Lebovics Izraelné, Lebovits Je-
nő, Lebovits Vilmos, Lehocz Ist-
ván, Lengyel János, Lengyel
József, Lengyel József, Léder
István, Lipák Mihály, Lóránt Ti-
bor, Losnitz Sándorné, Lovasi
Bernát, Lovasi Bernátné, Lovasi
Béla, Lovasi Sári, Lovászi Já-
nos, Löbl Adolf, id. Löbl Béla, ifj.
Löbl Béla, Löbl Sándorné, Lökös
József, Lőrincz József, Löwinger
Árminné, Löwinger Ernő, Löwin-
ger Éva, Lusztig Lajos, Lúki
Nagy Balázs.

Madácsi Ilonka, Magosi Istvánné sz. Sipos Mária, Magyar József, Magyar László, Matkó László, Majoros Jánosné sz. Novotny Mária, Makai Antal, Makai László, Makra Istvánné sz. Vajda Mária, Marka Antal, Markó Antal, Maling Gyula, Maróti Gergely, Maróti Pál, Maruzsa Erzsébet, Maruzsa Imre, Maruzsa Sándor, Mátyó István, Márkus János, Mátyási János, Mayer Józsefné, Mayer Károly, Mayer Károly, Mayer Károly, Mátyási János, Mátyó István, Mécsei Miklós, Meggyes Sándor, Menczer György, Menczer László, Meskó Károly, Mesterházi Ambus, Meszsi László, Mészáros Imre, Mészáros István, Mészáros Lajos, Mészáros Sándor, Mig G. Kálmán, Miklós Ferenc, Mikor István, Miksi István, Milojev Demeter, Modok Benő, Modok Ferenc, Modok Sándor, Moiser Józsefné sz. Varga Anna, Mojzer Józsefné, Molnár József, Molnár Károly, Molnár László, Morvai Piroska, Molnár Pál, Mostoha János, Mucsi Sándor, Nagy Erzsébet, Nagy-Czirok Imre, Nagy István, Nagy-Felszegi Lajos, Nagy János, Nagy József, Nagy Lajos, Nagy Lászlóné sz. Tamás Mária, Nagy István, Nagy Cz. Balázné, Nagy Károly, Nagy Pál, Nagy L. Balázs, Nagy

ajtai Mihály, Nagy Czirok Benő, Nagyapáti György, Nagy B. István, Nagypál Ferenc, Nagyai Zoltán, Nemcsók Péter, Nemes János, Neumark Benőné, Neumark Gizike, Neumark Judica, Neumark Ida, Neumark Jakab, Neumark Jakabné, Neuwirth Antal, Neuwirth József, Németh Lajos, Németh Zsigmondné.

Oláh Lajos, Oláh Tibor, Olmosi Józsefné, Opóczki Imre, Opóczki Sándor, Orbán Dénes, Orbán József.
Ökördi István, Órhegy Géza.

Pajor István, Pajzs Andriška, Pakai Lajos, Pakai (Pataki) Lajos, Palatinusz Lajos, Pap Andor, Pap Antal, Papp Antal, Pata Béla, Papp István, Papp Sándor, Papp Zsófia, Papkó János, Paprika Balázs, Paprika Gyula, Paprika Lajos, Paprika Paska Péter, Paprika Sándor, Paprika Sándor, Paprika Sándor József, Paprika Sándor, Pastrovics Sándor, Pataki Ferenc, Pataki Károly, Patai László, Pataky Károly, Paska István, Patkó János, Páldy Géza, Pálfi Szilveszter, Pálinskás Istvánné sz. Vacsura Katalin, Pálinskás Istvánné, Peics Antal, Pető Jenő, Petrőczy János, Petrovics Sándor, Péri Andor, Péter Kálmán, Pintér Károly, Pintér Károly, Pleszkán János, Podberczky József, Polizs

Arkos, Podhorczki József, Politzer Artúr, Pollák István, Pollák István, Politzer Jenő, Politzer Jenőné, Pollák Emil, Pollák Emilné, Pollák Lili, Polyák József, Polyák Józsefné sz. Kőkényesi Pap Berta, özv. Pomázi Lászlóné sz. Mayer Etelka, Pongrácz Sándor, Ponyecki János, Popkó János, Pöcze Zsigmond, Práger Mórné, Práger Rózsa, Pusztai László, Pusztai László, Rabatin István, Raboványi István, Rajna Péter, Rácz Fodor László, Rácz József, Rácz József, Rajna Péter, Rapcsányi István, Raumann Miksáné, Rátóti Vendel, Reinhold Miklós, Rékasi Lajos, Rékasi Lajos, Rékasi Károly, Rékasi Károly Imre, Reich Ferenc, Répa Mihály, Répási Józsefné sz. Izsáki Margit Etelka, Dr. Rigó Béla, Ritter Sándor, Rokolya Antal, ifj. Rokolya Balázs, Rokolya Balázs József, Rokolya Benő, Rokolya Károly Ignác, Rosenberg Benő, Rosenberg József, Rosenberg Lázár, Rosenberg Piroska, Rosenberg Pepi, Rosenberg Salamon, Rosenfeld Bernátné, özv. Rosenfeld Jakabné sz. Strommer Róza, Rosenfeld Jenőné, Dr. Rosenfeld Pál, Róth Albert, Rubovits, Rózsa István, Rubovics Béláné, Rusz Árpád, Rusz Árpád Béláné, Rozsnyai Ferenc.

Sándor Benő, Sági Mihály, Sárközi Sándor, Seidler Miksáné, Seidler Vera, Singer Imre, Simon Béláné, Sokorai Benóné, Schál (Somogyvári) Imre, Scher László, Schneider Gyula, Schneider István, Schneider Márton, Schön József, ifj. Schön Vilmos, Schön Vilmosné, Schön Zsuzsa, id. Schön Sándorné, id. Schön Sándor, V. Sepsy Pál, Simon Béláné sz. Farkas Anna, Somogyi Pál, Sonkoly Antal, Sütőri Balázs, özv. Stein Salamonné, Stern László, ifj. Schön Sándor, Schönfeld Izidorné, Schönfeld János, Schönheim Béla, Schönheim László, Schwarcz Ignác, Schwarcz Lidia, Schwarcz Károly, Schwarcz László, Schwarcz Anikó, Schwarcz Ottó, Schwarcz Rózi, Schwarcz Sándor, Schwarcz Viktorné, Schütz Jenő, Schütz Jenőné, Schweiber Ignácné, Simon Antal, Spitz József, Spitzer Adolfné, Somos András, Somogyvári Imre, Sós András, Sörös József, Surján József, Sütő László, Stein

metz Anna, Stern Salamon-
né, Steinmetz Gabriella, Ste-
inmetz Jenő, Steinmetz Sándor-
né, Stern Ignáczné, Stern
Ignáczné, Stern József,
Stern László, Stroh Ernő,
Stroh Ernő, özv. Stroh Vil-
mosné sz. Lövin Ida, Sutka
Péter János, Süle István,
Sütő József, Sütő László,
Schütz Jenő.

Szabadi Ferenc, Szalma Péter, Dr. Szabó Fülöp, Szabó Fülöpné, Szabó Imre, Szabó János, ifj. Szabó Károly, Szabó K. Lajos, Szabó Kocsis Imre, Szabó Vilmos, Szajki Ernő, Szakács Ferenc, Szakács Ferencné, Szakacsán Kálmán, Szalai Gábor, Szanyi Mária, Szalmári Sándor, Szekeres Elek, Szekeres Sándor, Szenté István, Szekulesz Éva, id. Szekulesz József. Id. Szekulesz József, Szekulesz Józsefné, ifj. Szekulesz József, Szekulesz Péter, Szekulesz Hermann, Szendrőy József, Szerdahelyi Baros Tibor, Szilágyi András, Szilágyi Dezső, Szili István, Szilágyi Frigyes, Szilágyi József, Szakcsán Kálmán, Szlobonyi Lajos, Szurok Benjamin, Szurok József, Szurok Péter, Szűcs István.

Takács József, Takács Lőrinc, Tanács József, Takács Lőrinc, Tallér Flórián, Tallér Gyula, Tallér Jenő, Tallér Kálmán, Tallér Lajos, Tallér Sándor, Tar Antal, Tarnavölgyi Róbert Ferenc, Dr. Tauber Mór Miklós, Tegzes Balázs, Tegzes Sándor, Ternyák Géza, Ternyák Lajos, Tihor Gyula, Tiszai Károly, Tóth András, Tóth József, Tóth Mihály, Tóth András, Tóth Sándor, B. Tóth Ferenc, Tóth V. Sándor, Tölgyesi Dezső, Tölgyesi József, Tihor Gyula, Trautmann Péter, Tóbiás Sándor, Tóth Mihály, Tóth Ferenc, Tóth István, Tóth József Kálmán, Tóth Sándor, Tóth V. Sándor, Török Antalné sz. Tretyánszki Erzsébet, Török Imre, Tumó Imre, Tüske István.

Unoka Sándor, Ungor Sándor, Undi Dezső Lajos, Ungár Lajos, Urbán László, Urfi János, Uricska Ferenc.

Vancsura Katalin, Valcskov Sándor, Valjev Iván Mihájloviics, Valkai Sándorné sz. Farkas Franciska, Varga Gábor, Varga Ferenc, Varga Lajos, Vas Ferenc István, Váczi Ferenc, Ván Benő, Ván Benő, Vecsernyés József, Vekeli Balázs, Vértessy Vilmos, Vincze Sándor, Viszmeg Antal, Viszmeg Lajos, Viszmeg Sándor, Vőneki Ferenc, Vőneki Pál, Vörös T. Imre, Vörös Sándor, Vörös Sándor, Waldemár Klass, Vraszlaj György, Vraszlai Károly, Vraszlai Gyövrav.

Weisz Adél, Weisz Dénes,
Weisz Dénesné, ifj. Weisz Ig-
nác, Weisz Sándor, Weis Vil-
mos, Weis Vilmosné, Wen-
rach István, Weinberger Ala-
dár, Wenrauch István, Weber
Antalné sz. Liptai Erzsébet,
Wilhelm Hartung, Winter Ká-
roly, Winter László, Wohrich-
cek Mihályné, Wolf Géza,
Wolf Sándor.

Zádori Géza, Zelker Simonné, Zemkó Sándor, Zemkó Lajos, Zilah István, Zombori Imre, Zseni Benő

Továbbá ismeretlen 86 személy, akik a korabeli feljegyzésekben így találhatók: 86 fő, melyből 8 német, 27 orosz.

Helytörténet

Nagy Kálozi Sándor

a halasi tömegsport megteremtője

Ősei 1760. körül vándoroltak be Halasra a Fejérmegi Káloz községből, mint egyszerű földművesek. Közülük nem egy redemptus-gazda lányát vette feleségül. Ezek leszármazói a „gazdag Káloziak”. A többiek közül ered a Káloziak „szegény ága”, így Kálozi Sándor is, aki női ágon – a halasi Paprika család révén – atyafiságban állt Markovits Máriával, a halasi csipke megteremtőjével is. Egyik leánya: Esztergominé Nagy Kálozi Lili több szép halasi csipke tervezője.

Nagy Kálozi Sándor Halason született 1887. december 19-én a „253.” számú házban. Ez a nádfődeles ház ma is megvan, Vitéz u. 5. szám alatt. A halasi kórházban érte utol a halál – élete, munkássága virágkorában – 1930. augusztus 3-án.

Édesapja kisiparos cipésmester volt. Korán elhalt. A – kilenc közül – hat felnőtt kort megért gyermeket édesanyjuk nevelte fel, a két keze munkájával. Második gyermekként Nagy Kálozi Sándor született.

A gimnáziumot Halason végezte. Lyceum volt még a neve, amikor 1899-ben elkezdte. Az iskola fenntartója a református egyház lelkesének Szilády Áronnak a javaslatára, a törekvő diákok folyamatosan tandíjmentességben, ösztön- és segélydíjakban részesítette, hogy zavartalanul végezhesse tanulmányait.

A tornatanári oklevelet 1909-ben nyerte el. Ugyancsak Szilády Áron javaslatára, a ref. egyház tanácsa a gimnáziumhoz, előbb 1909-ben ideiglenesen, majd 1911-ben véglegesen rendes tornatanárrá választotta, mely állását haláláig teljes odaadással, közmegegyezéssel töltötte be.

Hivatásának érezte és életcélja volt: Halason a modern sportélet megteremtése, megkedvelése és felvirágoztatása – a legszélesebb társadalmi néprétegekre kiterjedően.

Megalapította a „Kiskunhalasi Atlétikai Club”-nak, melynek kezdetben kiváló futball-játékosa is. A később szervezett „Ifjúsági Testedző Egyesület”-ben az atlétikai és szertorna csoport vezetője. Vívó-tanfolyamokat és vívó-versenyeket szervezett. Megteremtője az évenkénti, október 6-i aradi vértanúk emlékére rendezett kegyeleti stafétának. Segítője, előmozdítója a városban minden sport megmozdulásnak.

Szívéhez azonban legközelebb állt a gimnázium: annak általa rajongásig szeretett diáksága! Ennél nagyobb csak az a szeretet lehetett, amellyel diákjai – kivétel nélkül – szerették, tisztelték! Megható az a szeretettel és tisztelettel teljes visszaemlékezés, ahogyan – 50 év elmúltával is – volt tanítványai és nevelői, a még élő öregdiákok emlégetik: ahogyan az egyre ritkuló találkozóik alkalmával elhelyezik sírján haláljuk virágait.

A gimnáziumban meghonosította – a vezetése mellett – heti játékdélutánokat. Dísztornákat tanított be. Ezeket bematatva gyönyörködtette a szülőket, de a város közönségét is. Eppen úgy, mint a hagyományos évvégi torna-vizsgákkal. Megszervezte a becsületre, jellemességre, emberiségre nevelő cserkészteket. Létrehozta a gimnázium önálló Sport Kör-ét is. A sport-rendezvények jóvómérelével lehetővé vált a sport-eszközök pótlása, gyarapítása. Nevéhez fűződik a tornaterem fűthető teteje, éppen úgy, mint a gimnázium udvarának futópályává stb. célokra való kiépítése, tornaszerekkel való berendezése.

Tanítványai az iskolán belüli vagy a középiskolák egymásközi versenyein elért eredményeikkel – melyek messze felülmúlták az országos átlagot! – halálták meg fáradozásait. Nem kevés öregdiák emlégeti, hogy tornatanárának köszönheti késői egészségét, mert belé nevelte a sport és a természet szeretetét.

Tömegsport volt az életcélja. Tanítványai közül azonban értek el kimagasló eredményeket is. Nevezetesebbek:

Bácsalmási (Skríbanek) Antal a súlylökés főiskolai világbajnoka Rómában (1927), ugyanabban ezüstérmes Párizsban (1928), Komlós István a diszkoszvetés főiskolai világbajnoka Párizsban (1928)

Bácsalmási (Skríbanek) Péter: a hármasugrás, magasugrás, a tízpróba többszörös magyar csúcstartója, olimpikon (1932, 1936) olimpiai szövetségi kapitány (1948, 1952, 1956) a budapesti Testnevelési Főiskola tanszékvezető tanára, majd helyettes igazgatója, a sportterem aranyfokozatának tulajdonosa, sport-szakmunkás szerzője.

Schiffert Pál a súlylökés, diszkoszvetés, Kalló János a súlylökés, Bácsalmási (Skríbanek) Mihály a gerelyvetés, súlylökés, diszkoszvetés bajnoka, stb.

Nagy Kálozi Sándor lelkes, fáradságot nem ismerő szervező munkájának az eredménye – Stepanek Ernőnek, a halasi Öregdiákok Szövetségének a létrejötté 1928-ban, melynek haláláig ügyvezető elnöke volt.

A közélet munkájából se vonta ki magát. Ott találjuk a gimnáziumot fenntartó ref. egyház vezetőségében épp úgy, mint a város képviselőtestületének, annak szakosztályainak munkájában.

De ott találjuk az 1919-es Városi Tanácsban is, mint választott tagot. Ugyanakkor – egy ideig – ő volt a helyi két forradalmi törvényszék egyikének elnöke. Mellette működött, mint vádbiztos Dr. Paprika Antal. A proletárdiktatúra bukása után minden tanárt, így Nagy Kálozi Sándort is, igazolás alá vonták, de minden nehézség nélkül igazolták. Bizonyossága az annak, hogy tisztét mennyire ember-séges módon töltötte be.

Dr. Dobó Menyhért orvos, a gimnázium nyug. tanára, a helyi Szociáldemokrata Párt első, volt elnöke leányával 1914. augusztusában – az I. világháború kitörését követően – kötött házasságot. A tanároknak általában kijáró katonai felmentés lehetőségét, nem vette igénybe. Önként jelentkezett katonának. 1915. január 15-től 1918. november 8-ig teljesített frontszolgálatot a hercegovinai, majd az olasz fronton a Doberdón. 24 hónapot az első arcvonalban töltött. Megsebesült. Szívbetegséggel érkezett haza. Ez is közrehatott korai halálánál. Mint főhadnagy szerelt le.

Váratlan halála városszerte nagy részvétet keltett. „...vele kiült egy puritán jellemű, kitűnő szervező képességű, nagy agilitású, minden jóért, szépért lelkesülő fiatal ember... Odaadó, buzgó, soha nem fáradozó munkájával, az addig elhanyagolt testnevelést modern alapokon kifejlesztette, s iskolánk az ország egyik legjobb testnevelést nyújtó intézménye lett, s mindenütt elismeréssel adózott a kitűnő tornatanárnak... A növendékek mindegyikével szemben a legodaadóbb szeretettel tanúsító tanár iparkodott az ifjúságot lelkiükben is erősíteni és a gyermekekből sziklászilárd, egyenes jellemű, talpig becsületes embereket nevelni, olyanokat, mint ő volt... Katonai rajongásig szereték, mert igazságos volt, s velük együtt küzdött, szenvedett, köztük és velük élt mindig.” Így ír Nagy Kálozi Sándorról, halálakor a helyi sajtó. Temetéséről pedig ezeket írja – itt röviden összefoglalva:

„...őszinte szívű gyász kísérté el utolsó útjára... egy igaz és jó embert kellett temetőbe kísérni... A jó emberek, önzetlen élők, ismét csökkentek egy-egyvel, Nagy Kálozi Sándorral.”

„Nagy meghatottsággal és zokogással kísért résztvevők igazi részvétele mellett hantolták el Nagy Kálozi Sándort – a régi ref. temetőben – akiknek emléket szívébe zárta a város egész közönsége... Kivétel nélkül.”

Temetése a város, a testület, hivatalok vezetői, tagjai, a gimnázium tanári kara, diákok, öregdiákok és a város lakói ezreinek részvételével ment végbe. A rendet a rendőrség tartotta fenn.

Nagy Kálozi Sándor haláláról külön is megemlékezett a KAC. Súlyos veszteség érte a kiváló tornatanár halálával. A KAC alapítója, kiváló játékos és városunkban oly magas színvonalra emelkedett sportnak úttörője volt... Szívünk legmélyéből gyászoljuk.”

A KAC három mérközését – fekete gyászszalaggal jászotta és elhatározta, hogy évente Nagy Kálozi Sándor emlékversenyt fog rendezni, és vándor-serleget alapított.

A reál-gimnázium tornacsarnokában, 1931. március 21-én megalakult a „Kiskunhalasi Nagy Kálozi Sport Kör”. Nagy Kálozi Sándor nevét véve fel. A sportnak minden ágában tevékeny működést fejtett ki, névadója szelleméhez híven. A 40-es évek második felében, osztozkodott a többi egyesület általános megszűntetésének sorsában, ez a sportéletben sokra hivatott, hézagpótló intézmény is.

A szomszéd Kiskunfélegyházán, Nagy Kálozi Sándor egyik volt tanítványára emlékezve, évente megrendezésre kerülő és Tulit Péterrel elnevezett atlétikai verseny alapították, középiskolák egymásközi versenyi számára.

Szilády Áronról pedig kupát neveztek el, díjazásul sport-célokra.

Tulit Péternek nem jutna eszébe többre becsülni sportbeli érdemeit tanítómestere érdemeinél. Szilády Áron puritánsága pedig el nem viselte, hogy olyan érdemekért emeljék ki, amiről ő tudja azt legjobban, hogy az a kiemelkedő Nagy Kálozi Sándorra illett. Egyedül ő!

Szinte hallani lehet Szilády Áron mennydörgő hangját, ahogyan tiltakozik Nagy Kálozi Sándor érdemeinek, emlékének holtánilyvánítása és agyonhallgatása ellen, az ellen, ahogyan „örök nyugvóhelyéről”, minden emberi érzést megbőrározó módon őt kihányták, a látvánnyal még a családjá tagjait is elűzve, még a közelből is.

Nagy Kálozi Sándor azon kevesek közt van a város több száz éves történetében, akikre emlékezni kellene, akikről tanulni lehetne. Még az utódoknak is...

Tanár Úr! ... Tisztelettel jelentjük: együtt vannak és éreznek, akiket Te szerettél, tanítottál, akik szerettek Téged, akik a te tanítasod, nevelésed nyomán vitték valamire az életben. Akik még élünk! Ez a pár sor legyen a mi áldásunk szétszórt poraira, a te emlékedre!... **Nagy Szeder István**

Csapó István levele volt munkatársaihoz

Kezembe került Csapó Istvánnak, a KUNÉP volt igazgatójának a munkatársaihoz írott levele. Mivel úgy láttam, hogy ez a levél nem minden tanulság nélkül való, s a korszak, amiről szól hozzátartozik a város történetéhez, közöljük a levelet.

Mindenképpen elismerést érdemel a szándék, hogy egy volt vezető úgy látja helyesnek, el kell számolnia a múltjával, s erre nyíltan is hajlandó.

Az már egy más kérdés, hogy több évtizedes visszatérítéskor az emlékezet szelektív, s a következtetés szubjektív. Mindenesetre az ítéletet ez esetben is az idő mondja ki. Bizzuk hát rá!

A szerk.

Mindenki előtt ismert, hogy 23 év után, ez év december 11-ével távoztam a vállalatból. Távozási szándékomat a múlt év elején, 1990. február 7-én jelentettem be munkáltatómnak, a Vállalati Tanácsnak. Ezzel egyidőben kértam korangedményes nyugdíjaztatásomat.

Ebben a korban lévő vezető, aki ad magára – akkor tavózik, amikor úgy érzi, hogy még tudná folytatni. Bejelentésem időszakában csak körvonalazódtak az alapvető változások, de már akkor látható volt, hogy minden megújul, más módon kell dolgozni, más módon kell vezetni, mindent újból kell tanulni, szinte előről kell kezdeni. Úgy éreztem, hogy ez az óriási feladat koromnál fogva erőmet, egészséget, talán képességeimet is meghaladja.

Több mint 30 évet vezetők beosztásban dolgoztam, ez az idő számomra végig harcban telt el. Eltérően gondolkodtam, eltérően dolgoztam, mint a hasonló beosztásban lévő. A vállalat – mivel általában sikeresen működött – az utóbbi pár évet leszámítva (csúcsról a közepmezőnybe kerültünk) – emiatt sok irigym, ellenségem lett. Félt volt, hogy ez kedvezőtlenül hat a vállalat dolgozóira is.

Párton kívüli voltam, amikor ki-neveztek, utána léptem be a pártba. (Története hosszú.) Pártfunkcióm soha nem volt, a tanács vb-nek sem voltam tagja. Tanácsagságom (26 év) korábbi keletű. Azon szűk csoportba tartozom, akinek volt önálló véleménye, s azt el is mondta. Nem kevés neheztelésben volt részem.

Életem visszaélésektől mentes. Nem korumpáltam, pedig lehetőségem bőven lett volna. Tisztakező, becsületes embernek ismernek. Nem szerettem, nem is tartottam rá igényt. Az a vezető, akit szeretnek, az gyanús, de többségben elfogadják. Több éven keresztül magasabb keresetről mondtam le, helyetteseimmel együtt azért, hogy a dolgozók bérszínvonalára nagyobb mértékben növekedjen. Más vállalatok vezetői, dolgozói irigykedtek a vállalatnál lévő kereseti lehetőségek miatt.

A 80-as évek közepén, vége felé a kilátástalannak tűnő helyzetben, a szervezet alapvető átalakítására szántam el magam. Elképzéseimmet 1988. szeptemberében Balatongyörökön terjesztettem elő, 12-en lehettünk. Két szeszmentes napon jutottunk el odáig, hogy a koncepciót kidolgozzuk, mint sok egyéb esetben, ezt is elsőként az országban. Leikes kollégáim tovább építették a koncepciót, felgyorsították kérésük teljesítése, de vállaltam, tudtam hogy számíthatok rájuk. A dolgomban, hogy biztos legyenek, a VT-en titkos bizalmi szavazást kértem, – mint említettem nagy horderejű átalakításról volt szó – két ellenszavazattal a VT megerősített.

1989. elején még nem volt gyakori jelenség, hogy az igazgató maga ellen bizalmi szavazást kezdeményez. A három évre tervezett átalakítás másfél év alatt befejeződött, az új körülményeknek megfelelően a múlt év közepétől meg folytatódott.

Nehéz helyzetben van a magyar gazdaság, nehéz helyzetben vannak intézmények, a mezőgazdaság, az ipari üzemek, így a vállalat is. Mint minden vállalat, így a KUNÉP is átmeneti pénzügyi gondokkal küszködik. Várhatóan, a fentiekől függetlenül, mint mindig így ez évben is eredményesen zárja a vállalat az esztendő. Köszönhetem az a vállalat összes jószándékú, mindig tettekre kész dolgozó állományának, a fizikai dolgozóknak, a vezetőknak, a fiatal és idősebb korosztály harmonikus egyetakarásának. Ez elég régen így van, tulajdonítható annak, hogy a dolgozók nagy része első munkahelyes a vállalatnál. A szakmunkások nagy része itt lett szakmunkássá, az értelmiségiek dolgozók itt kezdtek pályafutásukat, a KUNÉP eredményességének mindig ebben volt az ereje, kisebb-nagyobb nehézségeken ez vezette át a vállalatot.

Kezembe került Csapó Istvánnak, a KUNÉP volt igazgatójának a munkatársaihoz írott levele. Mivel úgy láttam, hogy ez a levél nem minden tanulság nélkül való, s a korszak, amiről szól hozzátartozik a város történetéhez, közöljük a levelet.

Mindenképpen elismerést érdemel a szándék, hogy egy volt vezető úgy látja helyesnek, el kell számolnia a múltjával, s erre nyíltan is hajlandó.

Az már egy más kérdés, hogy több évtizedes visszatérítéskor az emlékezet szelektív, s a következtetés szubjektív. Mindenesetre az ítéletet ez esetben is az idő mondja ki. Bizzuk hát rá!

A szerk.

Mindenki előtt ismert, hogy 23 év után, ez év december 11-ével távoztam a vállalatból. Távozási szándékomat a múlt év elején, 1990. február 7-én jelentettem be munkáltatómnak, a Vállalati Tanácsnak. Ezzel egyidőben kértam korangedményes nyugdíjaztatásomat.

Ebben a korban lévő vezető, aki ad magára – akkor tavózik, amikor úgy érzi, hogy még tudná folytatni. Bejelentésem időszakában csak körvonalazódtak az alapvető változások, de már akkor látható volt, hogy minden megújul, más módon kell dolgozni, más módon kell vezetni, mindent újból kell tanulni, szinte előről kell kezdeni. Úgy éreztem, hogy ez az óriási feladat koromnál fogva erőmet, egészséget, talán képességeimet is meghaladja.

Több mint 30 évet vezetők beosztásban dolgoztam, ez az idő számomra végig harcban telt el. Eltérően gondolkodtam, eltérően dolgoztam, mint a hasonló beosztásban lévő. A vállalat – mivel általában sikeresen működött – az utóbbi pár évet leszámítva (csúcsról a közepmezőnybe kerültünk) – emiatt sok irigym, ellenségem lett. Félt volt, hogy ez kedvezőtlenül hat a vállalat dolgozóira is.

Párton kívüli voltam, amikor ki-neveztek, utána léptem be a pártba. (Története hosszú.) Pártfunkcióm soha nem volt, a tanács vb-nek sem voltam tagja. Tanácsagságom (26 év) korábbi keletű. Azon szűk csoportba tartozom, akinek volt önálló véleménye, s azt el is mondta. Nem kevés neheztelésben volt részem.

Életem visszaélésektől mentes. Nem korumpáltam, pedig lehetőségem bőven lett volna. Tisztakező, becsületes embernek ismernek. Nem szerettem, nem is tartottam rá igényt. Az a vezető, akit szeretnek, az gyanús, de többségben elfogadják. Több éven keresztül magasabb keresetről mondtam le, helyetteseimmel együtt azért, hogy a dolgozók bérszínvonalára nagyobb mértékben növekedjen. Más vállalatok vezetői, dolgozói irigykedtek a vállalatnál lévő kereseti lehetőségek miatt.

A 80-as évek közepén, vége felé a kilátástalannak tűnő helyzetben, a szervezet alapvető átalakítására szántam el magam. Elképzéseimmet 1988. szeptemberében Balatongyörökön terjesztettem elő, 12-en lehettünk. Két szeszmentes napon jutottunk el odáig, hogy a koncepciót kidolgozzuk, mint sok egyéb esetben, ezt is elsőként az országban. Leikes kollégáim tovább építették a koncepciót, felgyorsították kérésük teljesítése, de vállaltam, tudtam hogy számíthatok rájuk. A dolgomban, hogy biztos legyenek, a VT-en titkos bizalmi szavazást kértem, – mint említettem nagy horderejű átalakításról volt szó – két ellenszavazattal a VT megerősített.

1989. elején még nem volt gyakori jelenség, hogy az igazgató maga ellen bizalmi szavazást kezdeményez. A három évre tervezett átalakítás másfél év alatt befejeződött, az új körülményeknek megfelelően a múlt év közepétől meg folytatódott.

Nehéz helyzetben van a magyar gazdaság, nehéz helyzetben vannak intézmények, a mezőgazdaság, az ipari üzemek, így a vállalat is. Mint minden vállalat, így a KUNÉP is átmeneti pénzügyi gondokkal küszködik. Várhatóan, a fentiekől függetlenül, mint mindig így ez évben is eredményesen zárja a vállalat az esztendő. Köszönhetem az a vállalat összes jószándékú, mindig tettekre kész dolgozó állományának, a fizikai dolgozóknak, a vezetőknak, a fiatal és idősebb korosztály harmonikus egyetakarásának. Ez elég régen így van, tulajdonítható annak, hogy a dolgozók nagy része első munkahelyes a vállalatnál. A szakmunkások nagy része itt lett szakmunkássá, az értelmiségiek dolgozók itt kezdtek pályafutásukat, a KUNÉP eredményességének mindig ebben volt az ereje, kisebb-nagyobb nehézségeken ez vezette át a vállalatot.

nem tévesztettem szem elől a város érdekeit.

A kiskunhalasi tanácsal az utóbbi 10 évben nem volt felhőtlen a vállalat kapcsolata. Törekedni kell arra mindkét önkormányzattal, hogy kölcsönös előnyök alapján rendezett körülmények alakuljanak ki. Mindkét félnek ehhez alapvető érdeke fűződik. Vállalat dolgozóinak azért, hogy minél több munkát lakhelyükön végezhesse, saját alkotásukban nap-, mint nap gyönyörködhesse. Az építőipar – sajátos helyzeténél fogva – termékét nem szállítják el a városból és nem kerül elfogyasztásra sem.

Az önkormányzatoknak is érdekük fűződik a jól menedzselte, tökéletes vállalat működéséhez, egyrészt mivel a jó vállalat jobb adófizető, mint a gyengébb, – másrészt a jól kereső dolgozó elégedett polgár, a mai időkben ez sem közömbös. Az sem elhanyagolható kérdés, hogy egy erős vállalat a felüldülés időszakában a foglalkoztatási gondokat is tudja segíteni, dolgozók vásárlóerejével az egész város pezsdülését serkentetheti.

Nem vagyok próféta, sem látok, de meg vagyok győződve arról, hogy a KUNÉP, majd a KUNÉP RT – lehet más neve is – annak dolgozóit kollektívájá, ha egybe-marad, szép jövő előtt áll. Nem a régi értelemben, de a szakmában, legalábbis néhány évig. Egyébként az erő, még ha ez részre tagozódva valósul is meg. A piaci mechanizmusban hittem mindig, más jövő el sem képzelhető, de jelen gazdasági helyzetben annak tökéletes kibontakozásához időre van szükség.

A kisiparosok jó üzleti érzékkel, megfelelő tőkével, néhányan magukkal máris bontogatták szárnyaikat, de azok se gondolnak több tucat, főleg 50-100 fő foglalkoztatására. Ilyenre gondolni a mai piaci helyzetben tökéletes kibontakozásához időre van szükség. A kisiparosok jó üzleti érzékkel, megfelelő tőkével, néhányan magukkal máris bontogatták szárnyaikat, de azok se gondolnak több tucat, főleg 50-100 fő foglalkoztatására. Ilyenre gondolni a mai piaci helyzetben tökéletes kibontakozásához időre van szükség.

Elnézésként kérem, nem akarom a bölcs öreg szerepét eljátszani, talán szerényebbnek ismertek, mint ahogy a soraimból kitűnik, egy biztos, vezetői munkámat, annak súlypontját mindig a dolgozóakra helyeztem. A vállalat tervek készítését mindig a visszajáról kezdtük. A cél az volt a mindig érvényes szabályozás ismeretében, hogy mint juthatnak a dolgozók, a húzó vezető a legmagasabb keresethez. Ezen belül voltak viszályok. A vezetői munka egyik legnehezebb része, a kereseti arányok (osztónysz, fizetésemelés, jutalmazás stb.) megállapítása. Csak egyre törekedtem – saját lelkiismeretemmel el tudjak számolni.

A 23 év alatt biztos, hogy sok hibát követtem el, anya nem szűl hibátlan embert, de a mérlegnek két oldala van. Gondolom nem maradtam volna 23 évig, ha a mérleg negatív irányba húz. Bocskásk meg tévedéseimet. Nem voltam basáskodó, sértegető típusú vezető. Véleményem kontórfalazás nélkül, gondolataim szerint továbbítottam. A probléma megoldó, segítő szándékom ellenére – sokszor ki kellett mondanom a nemet. A megkülönböztetést, a protekciót nem tartottam járhatónak. Eppen ezért, ha valakit megbántottam, kérését nem teljesítettem, ezúton kérek elnézést, bocsánatot.

Az utóbbi időben sok terhet vállaltam át tőlem a közvetlen munkatársak, helyettesek, ezt külön is megköszönöm. Sorolhatnám, hogy mit kell megköszönni, összegezve: köszönöm azt a lehetőséget, hogy 23 évig tűrtek rigóimat és megadták ilyen hosszú időn keresztül, hogy vezetőjük lehettünk.

Kiemelten köszönöm korangedményes nyugdíjamat, ez ha csak forintokat jelent is személyenként, mégis a vállalat teljes kollektívájától kaptam.

Bejelentem, hogy a vállalatnál továbbiakban munkát nem kívánok vállalni, legfeljebb jelképeset, díjazásra igényt nem tartok. Igérem viszont, ha bárki úgy érzi, hogy tudok segítséget adni, tanácsot adni, szükség esetén a múlt emlékeznem, mindenkinek önzetlennél állók rendelkezésére.

Befejezésül minden dolgozó-nak, hozzátartozóknak eredményes, hasznos munkát remélek. Mindenkinek boldog új évet, egészségben eltöltött hosszú életet kívánok. Szívvelyes üdvözléssel!

Csapó István
volt igazgatójuk

Egy segélykoncert margójára

Nekem az utóbbi két hétben kétszer szorult el a torkom. Először akkor, amikor Fodor Pistikét a zenekari próbán édesanyja kezében megpillantottam. Másodszor pedig a segélykoncerten mikor Pistit ismét megpillantottam. Tágra nyílt szemekkel apja kezében próbálta felfogni a sok különös figurát a Start Éteremben, akik érte, életéért hozták el gyűrött százforintosait.

Ki tudja hányadik alkalommal jöttek össze a halasi zenészek, hogy valamilyen célért, vagy éppen egy gyermek életéért adjanak jótékonyági koncertet. Még soha nem fordult elő, hogy valaki nem jött volna el, vagy éppen családi és más elfoglaltságára hivatkozva kimaradt a „buliból”. Jó társaság ez, bár a zenekarok közötti rivalizálás nem éppen újkeletű, de ilyenkor félreteresznek minden keserűséget. Mondom, jó csapat ez.

Emlékszem egyszer teljesen függetlenül a „központi szervezéstől”, különösebb instrukciók nélkül szeretünk volna egy jótékonyági koncertet adni a gyermekfalva javára. Csak úgy kaphattunk fellépési lehetőséget, hogy a koncert bevételének a felét felajánljuk az éppen soros „Világifjúsági Találkozó” javára. Kisebb zűrzavar támadt a sorainkban, de nem volt mit tenni, akkor még a KISZ volt az úr. Az ilyen nagy találkozón meg hogyan festett volna egy mindig is külön figura, hát nem volt benne részünk.

Megszámlálhatatlan ingyenkoncert fémjelzte a halasi kezdő zenészek mindig is rögös útját.

Egyszóval jó csapat ez. Nekem az a legfurcsább ebben a dologban, hogy mostanában valahogy elfelejtettek adakozni. Mert nem csak a zenészeknek kellene megmozdulni ilyenkor, hanem jóllehet az egész városnak. A köz-

szemlére kitett perselyekben alig van valami. Akinek nincs pénzre rá, ne adakozzon, de ha valaki teheti adja oda azt, ami tőle telik.

Régebben, még a „Nagy Időkben” a társadalmi aktivitás pillanatok alatt összedek több tízezer forintot, ha arról volt szó, hogy kell a Nemzeti javára, kell Vietnámnak, Chilének, Nicaraguának. Ja, hogy kötelező volt? Hogy ettől függött az előléptetés, az órabéremelés vagy a szakszervezeti üdülés? Volt ilyen is.

Hol vannak hát ezek a kőröemberek? Hol vannak a nagy társadalmi szervezetek? Tényleg nem tudunk meg lenni nélkülük? Ha soha más, legalább ilyenkor mozduljanak meg, ha egy életről van szó!

Hol vannak a nagy intézmények, akik régen azonnal felajánlották segítségüket, ha valahol ez a csóró zenészcsapat a köz javára ingyen és bérmentve akart játszani? Nincs már oklevél, plectrum vagy éppen elvtársi köszönöm-jutalom. Maradt a szürke, a közömbösség a valódi, szép cél iránt.

Nagyon szép összeg jött össze a Start Éteremben. Igaz, valamennyi résztvevő, de még a Startgazda is mindenről lemondott Fodor Pistike javára. Nem sok, de nem is kevés a hatvanezer forint. Ha hozzáteszem, hogy ezért negyven ember dolgozott, szép summa, még munkabérek is.

Fogadd Pisti olyan szeretettel, mint amilyen a WAX, az Ozirisz, a Panel és a Gold Timers adta. Olyan odaadással, mint ahogy ezt a koncertet a Gózon István Művelődési Központ, a Start Éterem a diszkós Kórá, valamint Csorvási Zoli és Németh László szervezte. És ez felér egy fél gyógyulással.

—nyil—

Ki van a sarokban?

A Halasi Tükör karácsony előtti számában a T. társszerkesztő úr (és társai) úgy gondolták, hogy a véletlen egy nem várt ajándékkal lepte meg az újságot, — egy nyugdíjas hölgy elmarasztaló nyilatkozat az SZDSZ fenőfa akciójáról.

No, itt a rég várt ajándék, most aztán kikészítjük az SZDSZ-t polgármesterestől mindenestől. Kapva kapott az alkalmon három, — az SZDSZ szimpátiával aligha gyanúsítható újságíró aki elindult a forró nyomon kideríteni az „igazságot”.

De nemcsak kiderítették, már ki is osztották a megjelent kis remekükben amely ugyan-ezen rovatban szerepelt, a társszerkesztő, Hámori Zoltán által jegyezve.

Folyt a könnyű, ironizált és fél félle hallott a társszerkesztő úr, — csak az nem tudjuk, hogy mi a fenének mentek ki hármán hat félle az „elkövetés színhelyére”. Nem tudunk másra gondolni, mint arra, hogy a felesleges öt fület bedugják vattával, hogy a koncepcióba nem illő részleteket ne hallják meg. Pedig az igazság többnyire a részletekben lakozik. Kiegészítendő a tényeket, most leírjuk, hogy mit nem hallott az a felesleges öt fül, de ez ne zavarja Önt, (Önök) éppen elég galibát okoz még Önnök az a fél fülle is. Az a fél fül kevés volt arra, hogy pontosan idézze a riport dialógusait, ezt nem kérjük számon, — felejtjük el.

Hogy a nyugdíjas szó jelzőkkel jövedelmi kategóriát is jelölhet? — Nem mi találtuk ki. Hogy a szegénység nyelvtanilag fokozhatóvá vált? — Nem a mi bűnünk. Az csak annyit akartunk, — az azok többi bonyolítóival együtt, — hogy a legszegényebb kisnyugdíjas réteg ingyen fenőfához jusson, — hogy a karácsonyfa jelezze otthonukban, hogy ezernyi ellenkező tapasztalatuk ellenére él még az emberekben a jószándék, a szeretet. Megkövet-

jük a nyugdíjas hölgyet, aki talán mindkét fél nem megfelelő körülmények között az ominózus esetben nem ilyen érzésekkel töltötte karácsonyát. Csak kérhetjük, hogy bocsáson meg nekünk a történetért, és ha első indulatai csillapultak, akkor próbáljon arra gondolni, hogy még vannak nála szerencsétlenebb sorsúak is. Az az öt fül azt is hallhatta volna, hogy polgármesterünk (az a toleráns és nagyvonalú ember) éppen Hollandiában volt azon a héten, így nem volt alkalma gyakorolni említett jó tulajdonságait. Hogy, hogyan került mégis a képbe? Hát ő is SZDSZ-es.

Az érzelmi hurok pengetésétől is eltekintünk, pedig higyjék el torokszorító jeleneteknek voltunk tanúi, amíg elfogyott az az ezer darab fenőfa. 999 nyugdíjasnak biztosan szereztünk némi boldogságot, mi pedig jó szívvel tettük amit tettünk. Itt köszönjük meg a társszerzőink, az Éjjel-Nappal és a Hun-Astra kft-k és a Kefag által nyújtott lehetőséget az akcióra. Persze egyikőnk sem a jó sajtó miatt csinálta, — de a rosszért végképp nem.

Bravúros lelemény kellett ahhoz, hogy egy talán felesleges j. betű, és egyetlen reklamáció után az egész akciót így minősítse a T. társszerkesztő úr (és társai).

A főszerkesztő úrnak pedig azt tanácsolhatjuk, hogy munkatársaitól bátran követelje meg mind a két fül használatát, ha már a köztük lévőre nem olyan igényes.

SZDSZ
Halasi Szervezete

Ki van a sarokban?

Köszönöm az SZDSZ halasi szervezetének véleményét. Sokat segítettek abban, hogy végre belássam, most is az a helyzet: azt kell dicsérni, akit illetik, és azt kell szidni, akit nem célszerű dicsérni.

De nem tehetek immár arról, hogy az újságíróknak (még ha társszerkesztő is) nem az a dolga, hogy szimpatizáljon, hanem hogy tájékoztasson. Mihozzánk a szerkesztőségbe nem 999, hanem egy nyugdíjas jött be, és ő azt mondta, amit.

Hogy a szervezők elnézést kértek a szóban forgó hölgytől, az szerintem azt bizonyítja, hogy igazat írtam. Mert ha nem így van, akkor miért a bocsánat?

Azt meg végképp nem értem, hogy most az én megjelent cikkemmel vitatkoznak, vagy azaz, hogy mikor hány újságíró kinézett (kétfülű) ember jelent meg a főtérén. Ha egy se ment volna oda, a helyzet ugyanaz lenne: sok jószándék, kevés bölcsesség a szervezésben.

Ami pedig a két fül közötti elterülő testrészet illeti, azt én arra szoktam használni, hogy gondolkodjam. Például azon, hogy miként lehet elkerülni a fogalmazásban azt a fajta primitív sértést, amit a fenti levél íróinak nem sikerült.

Hámori Zoltán

Kulturális ajánlat

Filmszínház

1991. január 4-én este: Jézus (életrajzi).

5-én délután: Szaffi (rajz), este: Jézus (életrajzi).

6-án délután: Szaffi (rajz), este: Rövidzárlat 2. (vígjáték).

7-én este: Rövidzárlat (vígjáték).

8-9-én este: Testőrbőrben (krimi).

10-11-én este: Dick Tracy (bűnügyi).

Gózon István Művelődési Központ

Január 5-6-án 10 órakor: Metamorfózis masszázs tanfolyam.

Helyőrségi Klub

Január 7-én 18 órakor a Filmklub bérletes előadása. Dankó Pista (1940.)

HÍRTÜKÖR

A Levi Strauss kiskunhalasi telephelyén az elmúlt évben elérték az egymillió darabos teljesítményt. Talán ennek is köszönhető, hogy a világcég a halasi dolgozóinak, az 1990-es év utolsó munkanapján 20%-os béremelést jelentett be.

Felhívás! Dr. Szabó Erika Bács-Kiskun megyei (SZDSZ) országgyűlési képviselő 1991. január 11-én pénteken 15-18 óráig fogadóórát tart Kiskunhalason a Polgármesteri Hivatal 103 számú szobájában, melyre minden érdeklődőt szeretettel vár.

Nyugdíjasok tisztújító közgyűlése. A fegyveres erők Kiskunhalason élő nyugdíjasainak „Kuruc Vitézek Nyugálomanyú Egyesülete” megtartotta tisztújító közgyűlését. A vezetőség elnökének választotta dr. Szabó Gábert.

A közgyűlésen sok szó esett az érdekvédelmi munkáról is. Szükségesnek tartják a helyi nyugdíjas érdekvédelem létrehozását. Támogatják több párt azon igényét, hogy az országos érdekegyeztető tanácsokhoz hasonló — az önkormányzat szintjén — tehát Kiskunhalason is szerveződjék meg az egyeztető tanács. Szeretnék ha a volt munkaadók, a szakszervezetek és az önkormányzat partnernek tekintnék a kiskunhalasi nyugdíjas egyesületeket, klubokat.

Rendőrségi hírek

Bűntető eljárás van folyamatban...

— csalás elkövetése miatt Koprovics Rade jugoszláv állampolgár ellen, aki a rendelkezésre álló adatok szerint szeptember hónapban apróbb személyes tárgyait visszahagyva fizetés nélkül távozott a Csepke Hotelből és a 24424.- Ft-os számláját nem egyenlített ki.

— lopás elkövetése miatt fk. P. Szilvia kiskörösi lakos ellen, aki P. Miloszlav halasi lakos lakásából 1 db bőrdzsekit lopott el.

— lopás elkövetése miatt Harmath László Harkatóny, Harka 12. szám, Vigh Tiborné Kiskunhalas, Vörösmarty utca 8. szám, Kollár Ferenc Balotaszállás, II. ker. 80. szám alatti lakosok ellen, akik D. Mik-

lós kiskunhalasi lakos személygépkocsijából benzint szivtak le.

— lopás elkövetése miatt Oláh Attila Szeged, Lugas u. 4. sz. és Szekszárd Antal Szeged, Csó u. 4/a. sz. alatti lakosok ellen, akik a Halasi Áruházból 1 db Elita típusú 16600 Ft-os rádiós-magnót loptak el.

Ismeretlen az a tettes, aki...

— ellopta K. István kiskunhalasi lakos lakásának udvarából a pörkölövel felszerelt pb. gázipalackot.

— megrongálta P. József kiskunhalasi lakos Kiskunhalas Kmeth S. u. és Széchenyi u. kereszteződésénél lévő lakókocsiját, azzal kb. 8000 Ft kárt okozott a sértettnek.

F. B.

SAROKBA SZORÍTVA

Ez már rendszerváltás!?

A városi tanács helyi költségvetési üzemére mindent lehet mondani, kivéve azt, hogy elhanyagolja, félvállról veszi a szemétszállítást.

A cég kocsijai — a kukás napokon — óramű pontossággal megjelennek a porták előtt és elviszik a háztartási és egyéb hulladékot. Kivétel azért természetesen olykor adódik. Például, ha a teljesítés időpontja munkaszüneti napra esik, akkor (de csak akkor) elmarad a begyűjtés. Ez érthető is, elvégre az ünnep az a kukásoknak is ünnep. Hogy a tartályt — ez esetben — miért nem az ominózus ünnepet megelőző napon, esetleg közvetlen utána ürítik? Miért csak a következő héten kerül rá sor?

Bizonyára munkaszervezési okokból, ami a jövővi szolgáltató belső ügye (volt). De lám mit tesz (tett) a rendszerváltás. A belső ügyet immár közügyekké váltak, váltak. A múlt év december 27-én csütörtökön az alsó-

városiak szemétszája is elélt a csodálkozástól. Kora reggel — nagy csörömpöléssel — megjelent (az egyébként szerdán esedékes) kukásautó és egyre-másra billegette, rázta magába a roskadásig felt zemetes edényeket. Ám persze csak azokat, amelyeket a gazdáik lélekszakadva — időben — ki tudtak penderíteni a kapuk elébe. A többiek hoppon, pontosabban telve maradtak.

Nos hát felmerülhet a kérdés: ennyire tanyag, lassúak, régi beidegződésűek lennének a nevezett városrész lakói? Netán a változások tempója olyan eszeveszetten gyors, hogy nem tudnak vele lépést tartani? Lehet ez is, lehet az is. Egy biztos: az emberek még a legmerészebb álmaikban sem gondolhatják, hogy a rendszerváltás érezhető jeleit először éppen a szemétszállítás másságában tapasztalják meg.

K. P.